

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „L1“ 2013-08-12 SKUNDO**

2013 m. spalio 28 d. Nr. S- 173 (7-175/2013)

Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininko
komisijos narių

Stepono Vytauto Jurnos
Lauros Milašiūtės
Rasos Stravinskaitės
Editos Veršelienės
Linos Vosylienės – pranešėja

sekretoriaujant

Jūratei Dalmantaitei

dalyvaujant mokesčių mokėtojos atstovams

advokatams A. P. ,

mokesčių administratoriaus atstovui

L. A.

A. A.

2013 m. rugsėjo 24 d. posėdyje išnagrinėjusi UAB „L1“ (toliau – Pareiškėja) 2013-08-12 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2013-06-20 sprendimo Nr. (20.16-06)-RMA-23660, n u s t a t ė:

Inspekcija 2013-06-20 sprendimu Nr. (20.16-06)-RMA-23660, nurodžiusi, kad Pareiškėja nepagrįstai pelno mokesčio ir laikinojo socialinio mokesčio deklaracijas už 2006 m. patikslino 2011-12-27 išrašytos juridinės galios neturinčios kreditinės sąskaitos pagrindu ir todėl realiai 2011-12-31 pelno ir laikinojo socialinio mokesčių permokų nebuvo, atsisakė grąžinti Pareiškėjai 567 000 Lt pelno ir 151 200 Lt socialinio mokesčių permokas.

Ginčijamas Inspekcijos sprendimas buvo priimtas Vilniaus apskrities valstybinei mokesčių inspekcijai (toliau – Vilniaus AVMI) atlikus pakartotinį Pareiškėjos mokestinį tyrimą (2013-01-23 pranešimas apie atliktą mokestinį tyrimą Nr. (4.65)-89-25, toliau – Pranešimas), kurio metu buvo nustatyta, kad pagal 2006-12-06 nekilnojamojo turto pirkimo-pardavimo sutartį Pareiškėja pardavė UAB „K1“ (kodas (duomenys neskelbtini) 33,5753 ha žemės ūkio paskirties sklypą (unikalus Nr. (duomenys neskelbtini), kadastrinis Nr. (duomenys neskelbtini).) (duomenys neskelbtini), už 10000000 Lt. Sutarties pasirašymo dieną UAB „K1“ sumokėjo Pareiškėjai 5000000 Lt avansą, likusią sumą įsipareigojo sumokėti ne vėliau kaip iki 2008-06-01 (sutarties 2.1.2 punktą). 2007-09-17 susitarimu pakeisti sutarties sąlygas sutarties 2.1.2 punktą buvo pakeistas nustatant likusios

nesumokėtos 5 000 000 Lt sumos sumokėjimo terminą ne vėliau kaip iki 2007-10-31. UAB „K1“ 2007-09-26 pavedimu Pareiškėjai pervedė 1 220 000 Lt, taigi, iš viso sumokėjo 6 222 000 Lt, likusios 3 778 000 Lt sumos nesumokėjo.

Pranešime nurodoma, jog įvykusį nekilnojamojo turto tiekimą Pareiškėja įformino išrašydama UAB „K1“ 2006-12-06 sąskaitą-faktūrą Nr. LAI 00001 10 000 000 Lt (dešimt milijonų) sumai. Vadovaujantis 2001-11-06 Įmonių finansinės atskaitomybės įstatymo Nr. IX-575 4 str. 2 dalies, 5–14 straipsnių nuostatose įtvirtintais bendraisiais apskaitos principais, 2001-12-20 Pelno mokesčio įstatymo Nr. IX-675 (toliau – PMĮ) 7 str. 1 dalimi, 2001-11-06 Buhalterinės apskaitos įstatymo Nr. IX-574 (toliau – BAI) 2, 6 straipsnių, 12 str. 1, 4 dalių nuostatomis nurodoma, kad Pareiškėja, įforminusi žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutartį, išrašė sąskaitą faktūrą ir šią ūkinę operaciją teisingai apskaitė buhalterinės apskaitos registruose. Pareiškėja teisingai pajamomis pripažino 10 000 000 Lt sumą ir gautas pajamas deklaravo pateiktoje metinėje finansinėje atskaitomybėje bei pelno mokesčio deklaracijoje už 2006 m.

Nurodoma, jog Vilniaus apygardos teismas 2011-10-14 nutartyje adm. byloje Nr. B2-2674-232/11 nustatė, kad nei pardavėjas UAB „L1“, nei pirkėjas UAB „K1“ sprendimų nepriėmė vienasmeniškai, sprendimai dėl pirkimo-pardavimo sutarties sudarymo priimti visuotinių akcininkų susirinkimo. Sprendimą pirkti žemės sklypą 2006-12-05 priėmė UAB „K1“ neeilinis visuotinis akcininkų susirinkimas. Tvirtinama, jog aplinkybė patvirtina, kad asocijuotas asmuo UAB „L1“ neturėjo įtakos sprendimams dėl žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutarties sudarymo. 2006-12-05 neeilinio visuotinio akcininkų susirinkimo sprendimu buvo nuspręsta ne tik dėl žemės sklypo iš Pareiškėjos įsigijimo, bet ir dėl konkrečios žemės sklypo įsigijimo kainos, t. y. pritarta turto įsigijimui už 10 000 000 Lt. Be to, Vilniaus apygardos teismas 2011-10-14 nutartyje nustatė, kad likus mažiau nei mėnesiui iki sutarties pasirašymo (sutartis pasirašyta 2006-12-06) 2006-11-08, 2006-11-13 buvo atliktas turto vertinimas. Pagal 2006-11-13 turto vertinimo išvadą žemės sklypo ateities rinkos vertė sudarė 9 570 000 Lt, pagal 2006-11-08 turto vertinimo išvadą minėto turto rinkos vertė – 9 700 000 Lt, likvidacinė – 6 800 000 Lt. Šiuos duomenis paneigiančių įrodymų byloje nėra pateikta. Byloje nėra jokių duomenų, jog sutarties sudarymo metu šio turto vertė buvo mažesnė nei nurodyta sutartyje.

Mokestinio tyrimo metu nustatyta, kad 2007 m. Pareiškėja į biudžetą sumokėjo 1 073 388 Lt pelno mokesčio ir 286 237 Lt socialinio mokesčio.

Nurodoma, jog Vilniaus apygardos teismas 2010-02-17 nutartimi UAB „K1“ iškėlė bankroto bylą, 2010-07-15 nutartimi patvirtino kreditorių 5995480 Lt finansinius reikalavimus, 2010-10-04 nutartimi nutarė pripažinti UAB „K1“ bankrutavusia ir likviduoti įmonę dėl bankroto. Pareiškėja 2010-05-31 raštu kreipėsi į bankroto administratorių dėl jos įtraukimo į kreditorių sąrašą. Vilniaus apygardos teismas 2010-10-29 nutartimi patikslino bankrutavusios UAB „K1“ kreditorių sąrašą ir papildė jį 5 415 984 Lt suma. Į kreditorių sąrašą buvo įtraukti Pareiškėjos finansiniai reikalavimai (negrąžinta skola pagal pirkimo-pardavimo sutartį – 3 780 000 Lt, sutartiniai delspinigiai, procesinės palūkanos – 1 635 984 Lt). Pagal mokestiniam tyrimui pateiktus buhalterinės apskaitos dokumentus nustatyta, kad Pareiškėjos buhalterinėje apskaitoje 3 780 000 Lt UAB „K1“ įsiskolinimas apskaitytas iki 2011-12-27.

Pranešime tvirtinama, jog Pareiškėja, kreipdamasi dėl jos finansinių reikalavimų patvirtinimo, pati pripažino, jog turto pardavimo kaina pagal 2006-12-06 sutartį buvo 10 000 000 Lt, o 3 780 000 Lt suma yra UAB „K1“ negrąžinta (nesumokėta) skola. Nurodoma, jog Žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutartis buvo patvirtinta notaro, todėl jos pakeitimai ir papildymai (t. y. kainos koregavimas), vadovaujantis 2000-07-18 Civilinio kodekso (toliau – CK) 6.192 str. 4 dalimi, turėjo būti notarinės formos. Tačiau Pareiškėja vienašališkai, nekeičiant pirkimo-pardavimo sutarties esminės sąlygos (dėl kainos), priėmė sprendimą išrašyti ir 2011-12-27 išrašė UAB „K1“ kreditinę sąskaitą-faktūrą serija LAI 00002, kuria 3 780 000 Lt suma koregavo 2006-12-06 sąskaitą-faktūrą Nr. LAI 00001, t. y. žemės sklypo pardavimo kaina sumažinta iki tiek, kiek UAB „K1“ už šį sklypą faktiškai yra sumokėjusi. Kreditinėje sąskaitoje faktūroje Nr. LAI 00002 nurodytas ūkinės

operacijos turinys – 2006-12-06 sąskaitos faktūros serija LAI 00001 koregavimas 3 780 000 Lt sumai, o koregavimo priežastis – Pelno mokesčio įstatymo 40 str. 1 dalis.

Pranešime vadovaujamosi BAĮ 2, 13 straipsnių, 15 str. 1 d. ir 3 dalių, CK 1.74 str. 1 d. 1 punkto nuostatomis ir nurodoma, jog prievolė įforminti nekilnojamojo turto pirkimo-pardavimo sutarties esminės sąlygos dėl kainos pakeitimą notarine tvarka išnyko tik 2012-05-11, Pareiškėjai ir UAB „K1“ pasirašius taikos sutartį civ. bylos Nr. B2-2492-603/2012 dalyje dėl įmonės finansinių reikalavimų (įskaitant šalių konstatavimą, kad 2006-12-06 sudarytos nekilnojamojo turto pirkimo-pardavimo sutarties kaina yra sumažinama 3 780 000 Lt suma), kurią 2012-05-21 nutartimi patvirtino teismas. Daroma išvada, kad 2011-12-31 galiojo 2006-12-06 žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutarties nuostatos, kad žemės kaina yra būtent 10 000 000 Lt ir ne mažiau.

Atsižvelgiant į aukščiau išdėstytas BAĮ ir CK (1.74 str. 1 d. 1 p., 6.192 str. 4 d.) nuostatas daroma išvada, kad Pareiškėja, neįforminusi 2006-12-06 žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutarties pakeitimo sąlygų (kainos sumažinimo) notarine tvarka, 2011-12-27 vienašališkai ir nepagrįstai išrašė UAB „K1“ juridinės galios neturintį kreditinį apskaitos dokumentą. 2011-12-27 jokia nauja ūkinė operacija neįvyko ir nei vienos iš priežasčių, nurodytų BAĮ 15 str. 1 dalyje, patikslinančio dokumento surašymui nebuvo. Pareiškėjos argumentai, kad turto rinkos vertė tuo metu negalėjo būti lygi ar artima sutartyje nurodytai 10 000 000 Lt kainai ir Pareiškėja nemato galimybių ir pagrindo iš pirkėjo pagal sandorį reikalauti didesnės sumos, todėl pirkėjui išrašyta tai patvirtinanti ir faktiškai jo sumokėtą sumą atitinkanti kreditinė sąskaita-faktūra, mokesčių administratoriaus teigimu, nepagrindžia kreditinės sąskaitos faktūros išrašymo teisėtumo. Įvertinus mokesčio tyrimo metu surinktą informaciją daromos išvados, kad nėra jokių duomenų, jog 2006-12-06 sutarties sudarymo metu turto vertė buvo mažesnė nei nurodyta sutartyje, jog Pareiškėja, pažeisdama aukščiau minėtų BAĮ straipsnių nuostatas, 2011-12-27 išrašė kreditinę sąskaitą faktūrą serija LAI 00002, kuri neturi juridinės galios, o joje nurodytas ūkinės operacijos turinys ir koregavimo priežastis yra nepagrįsti.

Pareiškėjai išrašius kreditinę sąskaitą faktūrą buhalterinėje apskaitoje 2011-12-27 įregistruota operacija: debetuojamos (mažinamos) pardavimo pajamos ir kredituojamos (mažinamos) pirkėjų skolos (UAB „K1“) 3 780 000 Lt. Išrašytos kreditinės sąskaitos, neturinčios juridinės galios, pagrindu Pareiškėja 2011-12-27 pateikė patikslintas 2006 m. pelno mokesčio (forma PLN204) deklaraciją, kurioje perskaičiavo pelno mokesťį, sumažindama jį 567 000 Lt suma, bei socialinio mokesčio (forma KIT702) deklaraciją, kurioje perskaičiavo socialinį mokesťį sumažindama jį 151 200 Lt suma.

Pranešime vadovaujamosi Mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 80 str. 1, 3 dalimis, Metinių pelno mokesčio deklaracijų PLN204, PLN204A, PLN204N, PLN204U formų užpildymo taisyklių, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2007-01-15 įsakymu Nr. VA-2 (2009-04-30 Nr. VA-34 redakcija) 183 punktu, Mokesčių deklaracijų pateikimo, priėmimo, jų pateikimo termino pratęsimo ir veiklos nevykdančių mokesčių mokėtojų laikino atleidimo nuo mokesčių deklaracijų pateikimo taisyklių, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2004-07-09 įsakymu Nr. VA-135 ir nurodoma, kad mokesčio deklaracija gali būti tikslinama nustačius, kad ji užpildyta su klaidomis ar esant trūkumų. Tą konstatavo ir Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas 2011-06-13 nutartyje adm. byloje Nr. A-575-872/2011. Vadovaujantis MAĮ 66 str. 1 dalies nuostata mokesčių mokėtojas mokesťį perskaičiuoja pastebėjęs, kad mokesťis buvo apskaičiuotas neteisingai. Atsižvelgiant į tai, kad 2006 m. pelno bei laikinas socialinis mokesčiai buvo apskaičiuoti teisingai ir šių mokesčių deklaracijose klaidų ir trūkumų nebuvo, Pareiškėja pelno ir laikinojo socialinio mokesčių deklaracijas už 2006 m. patikslino 2011-12-27 išrašytos juridinės galios neturinčios kreditinės sąskaitos pagrindu, daroma išvada, kad Pareiškėja pelno bei socialinio mokesčių deklaracijas už 2006 m. patikslino nepagrįstai ir todėl realiai 2011-12-31 pelno ir laikinojo socialinio mokesčių permokų nebuvo.

Atsižvelgiant į aukščiau išdėstytą Pareiškėjos prašymai dėl 567 000 Lt pelno mokesčio bei 151 200 Lt socialinio mokesčio permokų gražinimo netenkinami.

Pareiškėja 2013-08-12 skunde nurodo su ginčijamu Inspekcijos sprendimu nesutinkanti dėl žemiau nurodytų motyvų:

1. Vilniaus AVMI Pranešime nepagrįstai nurodė, jog pagal tyrimo metu surinktą informaciją nėra duomenų, kad 2006-12-06 sutarties sudarymo metu turto vertė buvo mažesnė nei nurodyta žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutartyje (toliau – Sutartis).

Skunde nurodoma, jog Sutartyje nurodyta bendra žemės sklypo pardavimo kaina buvo 10 000 000 Lt, šiai sumai pirkėjui buvo išrašyta sąskaita faktūra, ji pripažinta įmonės pajamomis. Pagal Sutartį Pareiškėja už minėtą žemės sklypą gavo 6 220 000 Lt, likusi suma su priskaičiuotais delpinigiais, iškelus bankroto bylą UAB „K1“, buvo patvirtinta kaip Pareiškėjos kreditorinis reikalavimas. Naujiems Pareiškėjos akcininkams ir vadovui peržiūrėjus sandorį bei jo sąlygas, pastebėta, kad Sutartyje nurodyta suma neatitiko tikrosios žemės sklypo rinkos kainos ir yra nulemta to, kad pirkėjas ir pardavėjas (Pareiškėja ir UAB „K1“) buvo asocijuoti asmenys, galėjo daryti vienas kitam įtaką ir nesiėlgė taip, kad kiekvienas iš jų sandoriu siektų maksimalios ekonominės naudos sau. Teigiama, jog Pareiškėjos užsakymu UAB „A1“ atlikus detalų perleisto turto vertinimą 2006-12-06 datai nustatyta, kad minėto turto rinkos vertė buvo 483000 Lt, t. y. daug kartų mažesnė už Sutartyje nurodytą pardavimo kainą. Atsižvelgiant į tai ir, kaip įpareigoja Pelno mokesčio įstatymo 40 straipsnio nuostatos, pajamomis iš žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutarties Pareiškėja pripažino sumą, atitinkančią jo tikrąją rinkos kainą. Pareiškėjos nuomone, ši suma negalėjo viršyti 6 220 000 Lt, todėl 2006 m. pajamomis pripažinta jos faktiškai gauta 6 220 000 Lt suma (jokių kitų pajamų tuo laikotarpiu Pareiškėja negavo). Pareiškėja išrašė ir pirkėjui pateikė atitinkamą kreditinę sąskaitą faktūrą, taip pat atsisakė savo kreditorinio reikalavimo UAB „K1“ bankroto byloje. Dėl to 3 780 000 Lt suma sumažėjo Pareiškėjos 2006 m. apmokestinamasis pelnas ir susidarė 567 000 Lt pelno bei 151 200 Lt socialinio mokesčio permokos, kurias 2011-12-28 pateiktu (2012-01-03 patikslintu) prašymu paprašyta grąžinti.

Nurodoma, kad Pranešime mokesčių administratorius nurodė, jog „byloje nėra jokių duomenų, kad sutarties sudarymo metu šio turto vertė buvo mažesnė nei nurodyta sutartyje“, tačiau nepagrindė, kodėl nėra pagrindo vadovautis UAB „A1“ atlikto turto vertinimo ataskaita Nr. 528/2039(Tra):11. Pirmojo mokesčio tyrimo metu Vilniaus AVMI 2012-03-07 pranešime Nr. (4.65)-89-240 nurodė tik tiek, kad „turto vertė ir įvertinimo aplinkybės yra abejotini“, „įvertinimas atliktas naudojant lyginamosios vertės (pardavimo kainų analogų) metodą“. Pažymima, kad UAB „A1“ turto vertinimo ataskaita atitinka Turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymo 22 straipsnio reikalavimus, todėl pripažinti ją neturinčia juridinės galios ar neteisinga nėra pagrindo. Skunde abejojama, ar mokesčių administratorius turi pakankamai kompetencijos ir įgaliojimų spręsti, kokią reikšmę palyginamų, geografiškai pakankamai artimų (vertintojo nuomone) sklypų verčių skirtumui gali turėti jų skirtingas administracinis priskirtinumas (Vilniaus ir Trakų rajonams).

Mokesčio tyrimo metu Vilniaus AVMI rėmėsi 2006-11-08 turto vertinimo išvada, cituojama civ. byloje B2-2674-232/11, kurioje neva nustatyta žemės sklypo vertė yra 9 570 000 Lt. Pareiškėja nurodo mananti, kad Vilniaus AVMI su šia turto vertinimo ataskaita nesusipažino ir perrašė teismo išvadą, jog byloje nesama duomenų, kad sutarties sudarymo metu turto vertė buvo mažesnė nei nurodyta sutartyje. Skunde pažymima, jog minima Vilniaus apygardos teismo 2011-10-14 nutartis ginčo tarp šalių neužbaigė, nebuvo galutinė, nes tai buvo padaryta teismo patvirtinta 2012-05-11 taikos sutartimi, kurioje konstatuota priešingai. Atliktas turto vertinimas, Pareiškėjos žiniomis, yra preliminarus ir sąlyginis, buvo atliktas darant prielaidą, kad sklypas bus padalintas į atskirus sklypus mažaukščiams namams statyti, kurio paskirtis taip ir nebuvo pakeista. Atsižvelgiant į aukščiau nurodytas aplinkybes, Pareiškėjos teigimu, yra abejotinas mokesčių administratoriaus įrodymų vertinimo tinkamumas.

Skunde tvirtinama, kad Pareiškėjos pateikta turto vertinimo ataskaita yra pakankamas įrodymas, jog sandorio kaina yra ženkliai mažesnė už nurodytą Sutartyje, ir mokesčių administratoriaus abejonės šio fakto nepaneigia. Pastebima, jog Pranešime minimas UAB „R1“

vertinimas (Pareiškėjos žiniomis, tai tik preliminarus vertinimas), kuriuo Pareiškėja nedisponuoja, atliktas 2005-12-20 dienai (t. y. vieneri metai iki sandorio), pagal kurį parduoto turto vertė yra 4 950 000 Lt, papildomai patvirtina Pareiškėjos poziciją dėl Sutartyje nurodytos kainos neatitikimo rinkos kainai bei dėl jos tikrojo dydžio.

Atsižvelgiant į aukščiau nurodytas aplinkybes skunde daroma išvada, jog mokesčių administratorius privalėjo atsižvelgti į UAB „A1“ turto vertinimo ataskaitą, kuri yra tinkamas įrodymas sandorio tarp susijusių asmenų kainai pagrįsti.

2. Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos sprendimu negrąžinti jai pelno bei laikinojo socialinio mokesčių permokų motyvuojant tuo, kad išrašyta kreditinė sąskaita faktūra neturi juridinės galios. Vadovaujasi Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimo Nr. 780 „Dėl mokesčiams apskaičiuoti naudojamų apskaitos dokumentų išrašymo ir pripažinimo taisyklių patvirtinimo“ (toliau – Taisyklės) 29¹ straipsniu ir nurodo, jog visi privalomi rekvizitai kreditinėje sąskaitoje faktūroje, išrašytoje UAB „K1“, buvo nurodyti, Pareiškėja taip pat nurodė priežastį, dėl kurios išrašoma kreditinė sąskaita faktūra („Pelno mokesčio įstatymo 40 str. 1 dalis įpareigoja pajamomis ir sąnaudomis iš bet kokio sandorio pripažinti sumą, atitinkančią tokio sandorio tikrąją rinkos kainą“). Pareiškėja tvirtina, jog kreditinė sąskaita faktūra buvo įforminta laikantis BAĮ 13 str. 2 dalyje, Taisyklių 29¹ straipsnyje nustatytų privalomų reikalavimų ir turi juridinę galią. Mokesčių administratorius nepagrįstai nurodė, jog kreditinėje sąskaitoje faktūroje nenurodyta nei viena iš priežasčių, kurios vardijamos BAĮ 15 straipsnyje. Atkreipiamas dėmesys į tai, kad minėta teisės norma nenumato baigtinio priežasčių sąrašo ir numato, kad apskaitos dokumentas gali būti tikslinamas „kai prekės grąžinamos, nukainojamos, parduodamos su nuolaida, kai suteikiamos apyvartos nuolaidos, taip pat kai taisomos apskaitos dokumentų, kuriais įforminamos pirkimo-pardavimo operacijos, išrašymo metu padarytos, bet vėliau pastebėtos klaidos ir kitais atvejais, kai rašomi patikslinamieji apskaitos dokumentai“.

Atlikus nepriklausomą parduoto turto vertinimą pardavimo dienai buvo nustatyta, kad tokio turto vertė tuo metu negalėjo būti lygi ar artima sutartyje nurodytai kainai, todėl sandorio kainos koregavimas apskaitos ir mokesčių tikslais galėjo būti padarytas išrašant kreditinę sąskaitą faktūrą. Vilniaus AVMI Pranešime nurodė, kad kreditinė sąskaita faktūra neturi juridinės galios, nes turėjo būti įformintas nekilnojamojo turto pirkimo-pardavimo sutarties pakeitimas notarine tvarka, šio pakeitimo nebuvo, todėl 2012-12-31 galiojo žemės kaina, nurodyta Sutartyje.

Skunde pažymima, jog pagal Pelno mokesčio įstatymo 40 straipsnio nuostatas nėra svarbu, dėl kokios turto kainos susitaria šalys, nes mokesčių tikslais pajamomis iš bet kokio sandorio arba bet kokios ūkinės operacijos reikalaujama pripažinti sumą, atitinkančią tokio sandorio arba tokios ūkinės operacijos tikrąją rinkos kainą. Atkreipiamas dėmesys į tai, jog civilinių teisinių santykių formalizavimas, jų būklė, statusas, nėra lemiantis veiksnys ir sandorio vertės koregavimas civilinėje sutartyje (ypač kai sandoris vykdytas tarp asocijuotų asmenų) nebūtinai yra pagrindas perskaičiuoti mokėtinus mokesčius, taip pat kaip mokėtinų mokesčių perskaičiavimas savaime nereikalauja civilinių sandorių korekcijų. Todėl motyvas netenkinti Pareiškėjos prašymo grąžinti mokesčių permokas dėl to, kad Sutartyje nebuvo pakeista kaina, nėra nei teisingas, nei teisiškai pagrįstas.

Nurodoma, jog vadovaujantis Taisyklių 20³ straipsniu kreditiniai ir debetiniai dokumentai, kuriais tikslinami prekių tiekimo ar paslaugų teikimo pasikeitimai, įforminti PVM sąskaitomis faktūromis, išrašomi Pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) 83 straipsnyje nustatyta tvarka. Skunde remiamasi PVMĮ 83 straipsnio apibendrintu išaiškinimu ir nurodoma, jog pagal analogiją turėtų būti aiškinamas ir kreditinės sąskaitos faktūros išrašymas pirkėjui, t. y. nesvarbu, koku apskaitos dokumentu (PVM sąskaita faktūra, sąskaita faktūra ar kitu apskaitos dokumentu) yra įforminamas dokumento tikslinimas, nuostatos dėl kreditinio dokumento įforminimo bei įteikimo (sutikimo/nesutikimoji priimti, taip pat iš to kylančios pasekmės apskaitant šiuos dokumentus), laikoma, kad kreditinė sąskaita faktūra galioja, jei pirkėjas neatsisako jos priimti. Pažymima, kad UAB „K1“ neatsisakė priimti kreditinės sąskaitos faktūros, Pareiškėjos žiniomis,

UAB „K1“ savo apskaitos dokumentus atitinkamai pakoregavo. Tai patvirtina ir mokesčių administratorius atliktas priešpriešinys UAB „K1“ patikrinimas.

Skunde teigiama, jog iš apibendrinto PVMĮ 83 straipsnio išaiškinimo darytina išvada, kad kreditinės sąskaitos faktūros išrašymas ir jos teisinė galia nėra tiesiogiai siejama su sutarties, kurios pagrindu buvo atlikta ūkinė operacija, koregavimu. Jokie buhalterinę apskaitą reglamentuojantys teisės aktai šio reikalavimo nenumato. Kreditinė sąskaita faktūra yra mokesčiams apskaičiuoti naudojamas apskaitos dokumentas, kuris nėra siejamas su civiliniais teisiniais santykiais. Sutarties pagrindu atsiradę civiliniai teisiniai santykiai nesikeičia, todėl ir kainos koregavimas sutartyje mokesčių perskaičiavimo tikslais nereikalingas. Abi šalys sutiko su kreditinės sąskaitos faktūros išrašymu, be to, UAB „K1“ sandorio kainą taip pat vertino kaip neatitinkančią rinkos kainos. Tai pagrindžia UAB „K1“ veiksmai iki pasikeičiant Pareiškėjos akcininkams – UAB „K1“ kreipėsi į teismą su ieškiniu dėl žalos, atsiradusios už sklypo pardavimą nustatant neprotingai didelę kainą, atlyginimo.

Pranešime Vilniaus AVMI nurodė, jog prievolė įforminti nekilnojamojo turto pirkimo-pardavimo sutarties esminės sąlygos dėl kainos pakeitimą notarine tvarka išnyko 2012-05-11, kai Pareiškėja ir UAB „K1“ pasirašė taikos sutartį civ. bylos Nr. B2-2492-603/2012 dalyje dėl įmonės finansinių reikalavimų (įskaitant šalių konstatavimą, kad 2006-12-06 sudarytos nekilnojamojo turto pirkimo-pardavimo sutarties kaina yra sumažinama 3780000 Lt suma), kurią 2012-05-21 nutartimi patvirtino Teismas. Skunde nurodoma, jog Pareiškėja sutinka, kad civilinių teisinių santykių kontekste tiek, kiek tai susiję su kreditoriniais reikalavimais UAB „K1“ bankroto byloje, ši nuostata yra teisiškai pagrįsta, tačiau mokesstinės pasekmės kilo 2011-12-27, kai Pareiškėja išrašė kreditinę sąskaitą faktūrą. Tai, kad abi šalys sutiko su 2011-12-27 kreditinės sąskaitos faktūros išrašymu patvirtina pasirašyta taikos sutartis, kurioje šalys susitarė, kad Pareiškėja neturi finansinių reikalavimų UAB „K1“, kylančių iš žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutarties.

Nurodoma, jog Pareiškėja ir UAB „K1“ yra asocijuoti asmenys, todėl sandoris tarp susijusių asmenų turi atitikti tikrąją rinkos kainą. A. S. visų žemės sklypo (duomenys neskelbtini) kaime pirkimo ir pardavimo sandorių sudarymo metu buvo UAB „K1“ bendrasavininkio UAB „C1“ (UAB „M1“ buvo vienintelis UAB „C1“ akcininkas, o UAB „C1“ turėjo 1/5 UAB „K1“ akcijų) darbuotojas, taip pat nuo 2005-12-30 ėjo Pareiškėjos direktoriaus pareigas ir nuo 2005-12-30 iki 2006-12-05 buvo vienintelis jos akcininkas. J. W. van O. buvo UAB „K1“ akcininko UAB „C1“ vadovas, UAB „C1“ vienintelio savininko vadovas (jo vardu buvo pasirašytas ir UAB „K1“ 2006-12-05 sprendimas dėl žemės sklypo pirkimo už 10 000 000 Lt sumą). Nuo 2006-12-06 Pareiškėjos akcininkais tapo UAB „D1“ – 67 proc., A. S. – 17 proc. ir R. D. – 16 proc. akcijų. Nuo 2005-01-17 J. W. van O. buvo UAB „D1“ vadovas bei akcininkas (bendrovės akcininku buvo ir R. D. (1/3 akcijų), kuris nuo 2005-07-01 buvo pasirašęs neterminuotą sutartį su UAB „M1“, pagal kurią įsipareigojo konsultuoti šią bendrovę santykiuose su trečiaisiais asmenimis finansavimo gavimo, kapitalo pritraukimo ir panašiais klausimais (t. y. įsipareigojo konsultuoti UAB „M1“, kuri buvo vienintelė UAB „K1“ akcininko UAB „C1“ savininkė).

Skunde teigiama, jog tai, kad mokesčių administratorius nurodė, jog sprendimą pirkti žemės sklypą priėmė ir jo kainą nustatė UAB „K1“ neeilinis visuotinis akcininkų susirinkimas nepaneigia to, kad sandorį sudarė asocijuoti asmenys. Pastebima, jog įmonių akcininkų ir valdymo organų ryšiai ir tarpusavio interesai ir yra tai, kas šiuo atveju daro įmones asocijuotomis ir nulemia jų įtaką viena kitai.

Atsižvelgiant į aukščiau nurodytas aplinkybes skunde prašoma pakeisti Inspekcijos 2013-06-20 sprendimą Nr. (20.16-06)-RMA-23660, kuriuo atsisakoma Pareiškėjai grąžinti pelno ir laikinojo socialinio mokesčių permokas į sprendimą tenkinti Pareiškėjos prašymus grąžinti jai 567 000 Lt pelno mokesčio ir 151 200 Lt laikinojo socialinio mokesčio permokas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) konstatuoja, kad Pareiškėjos skundas netenkintinas, Inspekcijos sprendimas tvirtintinas.

Šioje byloje mokestinis ginčas kilo dėl Inspekcijos sprendimo atsisakyti tenkinti Pareiškėjos prašymus grąžinti pelno mokesčio ir socialinio mokesčio permokas.

Byloje nustatyta, kad Pareiškėja 2006-12-06 notarine tvarka įformino 35,5753 ha žemės sklypo, esančio (duomenys neskelbtini) (toliau – ginčo turtas) pardavimą UAB „K1“ už 10 000 000 Lt, išrašė sąskaitą faktūrą Nr. LAI 00001, pajamomis pripažino 10 000 000 Lt, gautas pajamas deklaravo pateiktoje metinėje finansinėje atskaitomybėje (Pelno (nuostolių) ataskaitoje) bei pelno mokesčio deklaracijoje (forma PLN204) už 2006 m. deklaravo ir į biudžetą sumokėjo 1 073 388 Lt pelno mokesčio, o taip už 2006 m. deklaravo (forma KIT702) ir į biudžetą sumokėjo 286 237 Lt socialinio mokesčio. 2011-12-27 Pareiškėja vietos mokesčių administratoriui pateikė patikslintas pelno mokesčio ir socialinio mokesčio deklaracijas už 2006 metus, kuriose atitinkamai pelno mokestis sumažinamas 567 000 Lt suma ir socialinis mokestis – 151 000 Lt suma, bei 2011-12-28 prašymus (juos patikslinant 2012-01-04) dėl 567 000 Lt pelno mokesčio bei 151 000 Lt socialinio mokesčio permokų grąžinimo. Inspekcija 2012-03-26 sprendimais Nr. 560069 ir Nr. 560072 atsisakė Pareiškėjai grąžinti pirmiau paminėtas permokas ir šiuos sprendimus 2012-04-26 Pareiškėja apskundė Komisijai kaip neatitinkančius individualiems administraciniam aktams keliamų reikalavimų, nustatytų Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnyje. Komisija 2012-07-27 sprendimu Nr. S-128 (7-27/2012) patenkino Pareiškėjos skundą ir panaikino Inspekcijos 2012-03-26 sprendimus Nr. 560069 ir Nr. 560072 bei Pareiškėjos skundą perdavė centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo. Inspekcija 2013-06-20 sprendimu Nr. (20.16-06)-RMA-23660 atsisakė Pareiškėjai grąžinti 567 000 Lt pelno mokesčio ir 151 000 Lt socialinio mokesčio permokas motyvuodama tuo, kad Pareiškėja nepagrįstai patikslino 2006 metų pelno ir laikinojo socialinio mokesčio deklaracijas 2011-12-27 išrašytos juridinės galios neturinčios kreditinės sąskaitos pagrindu ir todėl realiai 2011-12-31 pelno ir laikinojo socialinio mokesčio permokų nebuvo.

Faktinės bylos aplinkybės yra išsamiai aprašytos šio sprendimo aprašomojoje dalyje (žiūr. 1 – 3 psl.), todėl Komisija jų neatkartoja ir pasisakys tik dėl tų faktinių aplinkybių vertinimo, kurias ginčija Pareiškėja. Pareiškėja savo nesutikimą su Inspekcijos sprendimu grindžia dviem argumentais: 1) vietos mokesčių administratoriaus pranešime apie mokestinį tyrimą nepagrįstai nurodyta, jog nėra duomenų, kad 2006-12-06 sutarties sudarymo metu turto vertė buvo mažesnė nei nurodyta žemės sklypo pirkimo- pardavimo sutartyje ir 2) Inspekcijos pozicija, kad 2011-12-27 išrašyta kreditinė sąskaita, kuria mažinama 2006-12-06 notarine tvarka įforminto žemės sklypo pardavimo kaina 3 780 000 Lt suma (suma, kurios pirkėjas – UAB „K1“ nesumokėjo Pareiškėjai), neturi juridinės galios., yra nepagrįsta.

Aplinkybės, kad žemės sklypo pirkimo-pardavimo sandorio sudarymo metu Pareiškėja ir UAB „K1“ buvo asocijuoti asmenys, kaip tai suprantama pagal PM įstatymo 2 str. 8 dalį, šalys neginčija.

Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėja UAB „K1“ 2011-12-27 išrašė kreditinę sąskaitą-faktūrą Nr. LAI 00002, kuria 3 780 000 Lt koreguoja 2006-12-06 sąskaitą-faktūrą Nr. LAI 00001, t. y. žemės sklypo pardavimo kaina sumažinama iki tiek, kiek UAB „K1“ už šį sklypą faktiškai yra sumokėjusi. Pareiškėja, kaip priežastį dėl kurios išrašomas patikslinantis apskaitos dokumentas, nurodo Pelno mokesčio įstatymo (toliau – PMI) 40 str. 1 dalį, įpareigojančią pajamomis ir sąnaudomis iš bet kokio sandorio pripažinti sumą, atitinkančią tokio sandorio tikrąją rinkos kainą. Pareiškėja skunde Komisijai teigia, kad praėjus 5 metams po žemės sklypo pirkimo-pardavimo sandorio sudarymo, naujasis Pareiškėjos akcininkas (Kipro įmonė B. H. L.) ir jos vadovas pastebėjo, kad sutartyje nurodyta suma neatitiko tikrosios žemės sklypo rinkos kainos ir yra nulemta to, kad pirkėjas ir pardavėjas (Pareiškėja ir UAB „K1“) buvo asocijuoti asmenys, kurie *galėjo daryti* vienas kitam įtaką ir nesiėlgė taip, kad kiekvienas iš jų sandoriu siektų maksimalios naudos sau, ir tikroji žemės sklypo rinkos kaina yra būtent ta, kurią 2011-12-28 nustatė UAB „A1“ 2006-12-06 dienai, t. y. 483 000 Lt. Tačiau Komisijos posėdyje Pareiškėjos atstovas negalėjo paaiškinti, kokią konkrečiai įtaką, kaip asocijuoti asmenys, darė Pareiškėja ir UAB „K1“ viena kitai, nes „*galėti daryti*“ dar nereiškia, kad įtaka buvo daroma. Pareiškėjos atstovas taip pat negalėjo paaiškinti,

kodėl nurodant PMI 40 str. 1 dalį, buvo išrašyta kreditinė sąskaita, kuria mažinama parduoto sklypo kaina iki pirkėjo faktiškai sumokėtos sumos (6 220 000 Lt), o ne iki 483 000 Lt sumos, kurią, kaip tikrąją rinkos kainą, atitinkančią PMI 40 str. 1 dalies reikalavimus, nustatė UAB „A1“. Todėl Komisija sutinka su Inspekcijos išvada, kad Pareiškėjos kreditinės sąskaitos išrašymo pagrindas yra ne toks, koks joje nurodytas.

Komisija sutinka su Vilniaus AVMI Pažymoje pateikta teisine argumentacija, kad 2001-11-06 Lietuvos Respublikos įmonių finansinės atskaitomybės įstatymo Nr. IX-575 10 str. (2006 m. birželio 27 d. įstatymo redakcija) nustato, *kad ūkinės operacijos ir ūkiniai įvykiai į įmonės apskaitą traukiami tada, kai jie įvyksta, ir pateikiami tų ataskaitinių laikotarpių finansinėje atskaitomybėje, neatsižvelgiant į pinigų gavimą ar išmokėjimą*, kad vadovaujantis 2001-12-20 Lietuvos Respublikos pelno mokesčio įstatymo Nr. IX-675 7 str. 1 dalimi *pajamos ir sąnaudos pripažįstamos pagal pajamų ir sąnaudų kaupimo bei kitus buhalterinę apskaitą reglamentuojančiuose teisės aktuose nustatytus apskaitos principus*, kad vadovaujantis BAĮ 6 str. *į apskaitą privaloma įtraukti visas ūkinės operacijas ir ūkinius įvykius, susijusius su turto, nuosavo kapitalo, įsipareigojimų dydžio arba struktūros pasikeitimu*, bei 12 str. 1 dalimi, kad *visos ūkinės operacijos ir ūkiniai įvykiai turi būti pagrįsti apskaitos dokumentais, išskyrus šio straipsnio 2 dalyje numatytą atvejį; apskaitos dokumentais surašomi ūkinės operacijos ir ūkinio įvykio metu arba jiems pasibaigus ar įvykus*, 4 dalimi, kad *apskaitos registruose ūkinių operacijų ir ūkinių įvykių duomenys užregistruojami ūkinės operacijos arba ūkinio įvykio dieną arba iškart po to, kai yra galimybė tai padaryti*. Vadovaudamasi šiomis nuostatomis Inspekcija konstatavo, kad Pareiškėja teisingai įformino žemės sklypo pirkimo-pardavimo ūkinę operaciją (išrašė sąskaitą faktūrą), teisingai ją apskaitė buhalterinės apskaitos registruose pajamomis pripažindama 10 000 000 Lt sumą bei teisingai gautas pajamas deklaravo pateiktoje metinėje atskaitomybėje bei pelno mokesčio deklaracijoje už 2006 metus.

Komisija pažymi, kad nagrinėjant šią bylą yra aktualios 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 80 straipsnio ir poįstatyminių aktų nuostatos. MAĮ 80 str. nurodyta, jog mokesčių mokėtojas turi teisę tikslinti mokesčio deklaraciją, jei nėra pasibaigęs šio įstatymo 68 str. nustatytas mokesčio apskaičiavimo (perskaičiavimo) terminas. Pažymėtina, kad Pareiškėja pateikė patikslintas pelno ir socialinio mokesčio deklaracijas 2011-12-27, t.y. likus 4 dienoms iki MAĮ 68 str. nustatyto termino pabaigos. MAĮ 80 str. 3 dalyje nurodyta, jog mokesčio deklaracijos tikslinimo tvarką nustato centrinis mokesčių administratorius. Inspekcijos viršininkas 2007-01-15 įsakymu Nr. VA-2 patvirtino Metinių pelno mokesčio deklaracijų PLN204, PLN204A, PLN204N, PLN204U formų užpildymo taisyklės. Šių taisyklių 186 punkte (originali taisyklių redakcija) nurodyta, jog, kai mokesčių mokėtojo pateiktoje deklaracijoje nustatomi trūkumai, jie turi būti pašalinti Inspekcijos viršininko 2004-07-09 įsakymu Nr. VA-135 nustatyta tvarka. Inspekcijos viršininkas 2004-07-09 įsakymu Nr. VA-135 patvirtino Mokesčių deklaracijų pateikimo, priėmimo, jų pateikimo termino pratęsimo ir veiklos nevykdančių mokesčių mokėtojų laikino atleidimo nuo mokesčių deklaracijų pateikimo taisyklės. Šiose taisyklėse nurodyta, jog deklaracijos tikslinamos tuo atveju, jeigu yra nustatomi trūkumai, turintys (turėsiantys) įtakos mokesčių mokėtojo mokesčiai prievolei, arba klaidos (neatitikimai). Taigi iš minėtų teisės aktų nuostatų matyti, jog pelno mokesčio deklaracija gali būti tikslinama tik nustačius trūkumus arba klaidas. Tačiau nagrinėjamu atveju klaidų ir trūkumų nenustatyta, priešingai, Pareiškėja 2006 metų apskaitoje teisingai apskaitė 2006-12-06 žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutartį ir jos pagrindu gautas pajamas, kurias apmokestino pelno mokesčiu, todėl Pareiškėja neturėjo pagrindo tikslinti 2006 metų pelno mokesčio deklaracijos (ir, atitinkamai, laikinojo socialinio mokesčio deklaracijos).

Komisija sutinka ir su Inspekcijos vertinimu, kad nėra įrodymų, kad žemės sklypo pirkimo-pardavimo momentu (2006-12-06) sandorio šalys darė viena kitai įtaką dėl ko sandorio kaina galėjo neatitikti tikrosios rinkos kainos, priešingai, mokesčių administratorius nustatė, kad Vilniaus apygardos teismas 2011-10-14 nutartyje administracinėje byloje Nr. B2-2674-232/11 nustatė, kad

nei Pareiškėja, nei pirkėjas UAB "K1" sprendimų nepriėmė vienasmeniškai, sprendimai dėl pirkimo-pardavimo sudarymo priimti visuotinių akcininkų susirinkimo. Sprendimą pirkti žemės sklypą 2006-12-05 priėmė UAB "K1" neeilinis visuotinis akcininkų susirinkimas. 2006-12-05 neeilinio visuotinio akcininkų susirinkimo sprendimu buvo nuspręsta ir pritarta ne tik sutarties dėl žemės sklypo iš Pareiškėjos įsigijimo, bet ir dėl konkrečios žemės sklypo įsigijimo kainos, t. y. pritarta žemės sklypo įsigijimui už 10 000 000 Lt. Be to, Vilniaus apygardos teismas pirmiau paminėtoje nutartyje nustatė, kad prieš pat pirkimo-pardavimo sutarties sudarymą, t. y. likus mažiau nei mėnesiui iki sutarties pasirašymo 2006-11-08, 2006-11-13 atliktas turto vertinimas. Pagal UAB "Ober-Haus" 2006-11-13 turto vertinimo išvadą minėto turto rinkos vertė – 9 700 000 Lt, likvidacinė – 6 800 000 Lt. Pažymėtina, kad ši išvada nėra paveikta laiko ir nenuginčyta teisės aktų nustatyta tvarka. Aplinkybę, kad žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutarties sudarymo metu žemės sklypo pardavimo kaina atitiko tikrąją jos rinkos kainą, patvirtina ir Pareiškėjos siekis teismine tvarka susigrąžinti iš asocijuoto asmens 3 778 000 Lt skolą, t. y.: Vilniaus apygardos teismas 2010-02-17 nutartimi civ. byloje Nr.B2-1500-623/2010 iškėlė UAB „K1“ bankroto bylą, toje pačioje byloje 2010-07-15 nutartimi patvirtino UAB "K1" kreditorių 5 995 480 Lt finansinius reikalavimus, 2010-10-04 nutartimi nutarė pripažinti UAB "K1" bankrutavusia, 2010-10-29 nutartimi patikslino kreditorių sąrašą Pareiškėjos finansiniais reikalavimais – 5 415 984 Lt suma, kurią sudarė negrąžinta skola pagal žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutartį – 3 780 000 Lt ir sutartiniai delspinigiai ir procesinės palūkanos – 1 635 984 Lt. Pažymėtina, kad Pareiškėja 2013-09-14 raštu Komisijai pateikė papildomus dokumentus, t. y. 2012-02-14 raštą Vilniaus apygardos teismui dėl dalies kreditorinio reikalavimo atsisakymo (3 780 000 Lt) ir atsakovo – UAB „K1“ 2012-04-10 atsiliepimą į Pareiškėjos prašymą dėl dalies kreditorinio reikalavimo atsisakymo, kurie, Komisijos nuomone, dar kartą patvirtina, kad Pareiškėja 2011-12-27 neturėjo jokio pagrindo išrašyti kreditinę sąskaitą faktūrą, nes šalys dar nebuvo susitarusios dėl žemės sklypo pirkimo-pardavimo kainos mažinimo.

Kaip jau minėta, 2006-12-06 žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutartis yra patvirtinta notaro, todėl Komisija sutinka su mokesčių administratoriaus išvada, jog jos pakeitimai ir papildymai (t. y. kainos koregavimas) vadovaujantis 2000-07-18 CK 6.192 str. 4 dalimi, turėjo būti notarinės formos. Tačiau Pareiškėja vienašališkai, nekeičiant nekilnojamojo turto pirkimo-pardavimo sutarties esminės sąlygos (dėl kainos), 2011-12-27 išrašė UAB "K1" kreditinę sąskaitą-faktūrą LAI 00002, kuria 3 780 000 Lt suma koregavo 2006-12-06 sąskaitą-faktūrą LAI 00001, t. y. žemės sklypo pardavimo kainą sumažino iki tiek, kiek UAB "K1" už šį sklypą faktiškai yra sumokėjusi.

Pažymėtina, kad bylos nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu Pareiškėjos atstovas negalėjo įvardinti, kokį ūkinį įvykį ar ūkinę operaciją ji įformino pirmiau paminėta kreditine sąskaita faktūra.

Komisija sutinka su Inspekcijos išvada, kad 2011-12-27 jokia nauja ūkinė operacija neįvyko ir nei vienos iš priežasčių, nurodytų BAĮ 15 str. 1 dalyje, patikslinančio dokumento surašymui nebuvo, todėl 2011-12-27 kreditinė sąskaita faktūra LAI 00002 neturi juridinės galios, joje nurodytas ūkinės operacijos turinys ir koregavimo priežastis yra nepagrįsti. Komisija konstatuoja, kad juridinis pagrindas pagal BAĮ 12 str. nuostatas išrašyti kreditinę sąskaitą faktūrą dėl kainos pakeitimo atsirado 2012-05-11, kai Pareiškėja ir UAB "K1" pasirašė taikos sutartį civ. bylos Nr. B2-2492-603/2012 dalyje dėl įmonės finansinių reikalavimų (įskaitant šalių konstatavimą, kad 2006-12-06 sudarytos žemės sklypo pirkimo-pardavimo sutarties kaina yra sumažinama 3 780 000 Lt suma). Komisija atkreipia Pareiškėjos dėmesį į tai, kad pirmiau paminėta nauja ūkinė operacija vadovaujantis BAĮ 12 str. ir Įmonių finansinės atskaitomybės įstatymo 10 str. nuostatomis į apskaitą įtraukiama po to, kai ji įvyksta, ir pateikiama tų ataskaitinių laikotarpių finansinėje atskaitomybėje neatsižvelgiant į pinigų gavimą arba išmokėjimą, t. y. nagrinėjamu atveju turėtų būti mažinamos Pareiškėjos 2012 metų pajamos. Pažymėtina, kad tokios pačios nuostatos dėl naujų ūkinių operacijų ar ūkinių įvykių apskaitos laikosi ir LVAT 2011-06-13 nutartyje administracinėje byloje Nr. A575-872/2011.

Komisija atkreipia Pareiškėjos dėmesį, kad ji skunde nepagrįstai remiasi Pridėtinės vertės mokesčio įstatymo 83 str. nuostatomis, nes šis įstatymas nustato apmokestinimą pridėtinės vertės mokesčiu, taip apmokestinamųjų pajamų, PVM mokėtojų ir kitų asmenų prievoles, susijusias su šio mokesčio mokėjimu, tuo tarpu nagrinėjamu atveju būtina vadovautis būtent Pelno mokesčio įstatymo nuostatomis.

Sutikdama su Inspekcijos išvadomis Komisija konstatuoja, kad mokesčių administratorius pagrįstai atsisakė Pareiškėjai gražinti pelno mokesčio ir socialinio mokesčio permokas, Inspekcija priėmė teisėtą ir pagrįstą sprendimą, todėl tenkinti Pareiškėjos skundą ir panaikinti Inspekcijos sprendimą nėra pagrindo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2013-06-20 sprendimą Nr. (20.16-06)-RMA-23660.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos. Mokesčių administravimo įstatymo 164 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad dokumentų, siunčiamų registruotu laišku, įteikimo mokesčių mokėtojui diena laikoma penkta darbo diena, einanti po mokesčių administratoriaus siunčiamos korespondencijos perdavimo paštui dienos.

Komisijos pirmininkas

Steponas Vytautas Jurna

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Rasa Stravinskaitė

Edita Veršeliienė

Lina Vosyliienė